

Povídka o záhadném malíři na Karlově mostě

V Praze po zlaté době Karla IV. už nejsou skoro žádné památky. Praha je zas město raubířů, strachu a násilí. Jediné co tu Otec Karel IV. zanechal, jsou ohromné gotické budovy a také známý Karlův most, který je nejen krásný svými sochami, klenbou a monumentálností. Také svou atmosférou utvářenou obchodníky, kteří nabízeli své zboží a služby procházejícím Pražanům, hudebníky povznášející nostalgii i v tomto ponurém období a malíři zobrazující zbylou krásu Staré Prahy. Karlův Most byl téměř jediným nedotčeným místem v této době. Proto asi zde pod sochou Piety oplakávající Krista byl neznámý malíř, který maloval portréty jen za dobrovolné dary. Lidé si mysleli, že je blázen, když v době hladu nemyslí na chléb a nabízí tak moc za tak málo. Jeho obrazy byly skoro skutečné, člověk by si myslel, že když na ně promluví, tak jim portréty z obrazu odpoví. Ze začátku si ho lidé moc nevěšili, dokud se nezačaly dít podivné věci. K malíři přišla žena s malou dcerou, která byla tak zesláblá a bledá, jako při posledním dnu svého života. Matka dala malíři svůj růženec, ať ještě zaznamená na poslední chvíli tvář její jediné dcery. Malíř začal malovat dívku, ale do prázdných očí dal jas života do bledých rtů krev a tváře namaloval jak růžové červánky. Matka s dílem byla spokojená, poděkovala malíři a s dcerou odešla. Za necelý měsíc se dívka uzdravila a obraz jí byl podobný jako oko oku.

Další podivná událost, se stala, když k malíři přišel otec s mladou dcerou. Dcera byla celá smutná, červené kruhy pod očima od slz ukazovaly, že její smutek není jen dnešní. Otec přislíbil z chudoby dceřinu ruku starému, ale bohatému kupci. A proto vedl dceru k malíři, aby jí nechal nakreslit pro nastávajícího ženicha. Za to mu dal sošku pany Marie s Ježíšem, na které bylo vidět utrpení stejně jako v dívčiných očích. Malíř se hned dal do díla. Nakreslil krásnou dívku s takovou něžností a citem, že by bylo líto i největšímu zloduchovi vztáhnout na ní ruku. V sametových koutkách byl poznat nefalšovaný úsměv a v očích čítá radost. Vlasy měla rozpuštěné a svobodně vlající po obraze, i když ve skutečnosti byly svázané v pevně utaženém copu, z jakého nepřečníval ani vlasek.

Do pozadí nakreslil nepatrný obrázek zamilované dvojice držící se za ruce. Byl to krásný obraz. Otec s pocitem viny malíři poděkoval a odešel s dcerou domů. Za měsíc se konala šťastná svatba. Starý kupec si našel jinou nevěstu a dívka se vdala za bohatého, ale mladého obchodníka.

Neznámému malíři se po několika dalších událostech začalo říkat Malíř splněných snů. Kreslil němé, aby dostali hlas. Nezadané děvčata zamilované, aby našli svého mládence.

Utrápené lidi šťastné. Staré lidi bez vrásek. Ale nikdy nenakreslil peníze. Říkal "Maluji emoce a ty vám přinesou věci " I když ho lidé nechápali, měli ho i přesto rádi. Ale nikdo o něm nic nevěděl.

Malíř splněných snů byl známější a oblíbenější. Až se o něm doslechli vyšší třídy bohatých lidí, kteří si vždy pozvali jen známého malíře, aby je kreslil doma. Poslali za malířem služky, aby ho přivedly, ale on vždy odmítl. Nikdo z vyšších tříd nechtěl jít mezi obyčejné lidi a sednout si jen tak uprostřed Karlova mostu kvůli obrazu, i když se o něm říkaly tak neobyčejné věci. Až jeden obchodník, kterému podvod koukal z rukávu, se neuspokojil s tím, co má. A udělal by vše, aby měl víc. Tak se převlékl za žebráka a šel za malířem. Malíř nic netušil, a když chtěl od žebráka dar, kupec mu dal bezcenný prsten. Malíř se na něj jen mlčky kouknul a hned se dal do práce. Začal míchat barvy tak chladné jako kupcův soucit k lidem. Výraz v obličeji byl dychtivý šílenstvím mít stále víc, ale zároveň v očích byla vidět úzkost, která ho svírala za všechny podvody. Malíř začal kupcovu duši uvězňovat v těsném obraze. Pozadí bylo bezvýrazné. Žádné emoce, jen kupec byl sám v obraze. Sám s jeho dychtivostí a následnou úzkostí. Kůže byla podobná shnilému vínu, snad i zápach byl cítit, kdyby malíře kupec nezadržel. S odporem se podíval na obraz, kterého se zděsil. Začal malíři nadávat, že chce být bohatý, ať ho namaluje bohatého. Ale malíř mu řekl „Maluji jen to, co vidím a ve vás nevidím nic jiného než lakotu a dychtivost i prsten jaký jste mi dal, byl kradený, byl dívky, kterou jsem s ním kreslil.“ Malířův hlas byl tak hluboký, že se lidé začali otáčet a poznávat kupce, který malíři vyhrožoval, že bude litovat. A pak utekl před přihlížejícími.

Zpráva o kupci se roznesla a lidé od něho přestali kupovat zboží. Kupec byl na dně. Neměl ani na zaplacení peněz jaké si půjčil, aby měl na chléb. Byl tak posedlý myšlenkou, že musí být nejbohatší, až se z něj stal žebrák. Chtěl se pomstít malíři a být zas bohatý, a tak našel dva muže, kterým nasliboval tučné mění, když malíře přivedou k němu domů. V bezhvězdné pražské noci, když utichly písně muzikantů, muži počkali na příhodnou chvíli a omráčili malíře. Pak jeho tělo odnesli do kupcova domu a těšili se na zítřejší bohatou odměnu. Kupec malíře přivázal k židli, aby po probuzení neutekl z domu. Když malíř procítl, ke kupcovu údivu se nedivil, kde je a jen řekl „Věděl jsem, že se budeš chtít pomstít, ale já ti nemůžu dát peníze ani slávu“. Když to kupec slyšel, nemohl se ubránit zlobě z myšlenky, že navždy zůstane chudý a malíři vrazil kudlu do hrudi. Za chvíli kupcovi došlo, co udělal za hrozný čin a dal malířovo tělo do pytle, který hodil do Vltavy. Další den ráno se kupec probudil v horečkách a zesláblý úzkostí jaká ho svírala. Jeho kůže se zbarvila jak shnilé víno. Z kterého byl už zápach cítit, když kupec pomalu zemřel. Malíř se neobjevil na Karlově mostě měsíce a lidé na něj pomalu zapomněli. Ale stačí se kouknout do Vltavy z Karlova mostu a uvidíte po něm památku, jakou nikdo jiný než on vytvořit nedokázal. Barevné odlesky tolika odstínů v odrazu slunce s pozadím Hradčan. To je dílo, které tu zanechal. Dílo z jakého němí začnou mluvit, kde se setkávají nezadaní, kde člověk může zapomenout na trápení.